

ELS COVARXINS I EL CALENDARI

Angelita Escol Nos

Actualment és a la moda eixir fotografiats als mesos dels calendaris. Tot és així que no hi ha model, agrupació esportiva i associació que s'ho preia que no tinga les seues fotos ornant els mesos d'un almanac.

Enguany un grapat de covarxins i covarxines estan fotografiats a la plana que correspon al mes de febrer del calendari de Pinet (França), recordant el fet de l'agermanament dels dos pobles, celebrat a l'octubre del 2004. Sembla com si nosaltres no volguerem ser menys i assomem el cap per una pàgina de l'efemèrides.

Ens l'ha fet aplegar, junt amb la felicitació de nadal Maria Teresa Monzón, una simpàtica aragonesa afincada a Pinet que també va participar en l'agermanament. El calendari l'han editat per a recaptar fons i poder ajudar persones amb malalties rares amb el producte de la seua venda.

Com ja és conegut, el consistori i el comitè d'agermanament de Pinet, convidats pel consistori covarxí i el nostre comitè van vindre ací per a posar en pràctica el fet que, en teoria, ja havien tractat els dos municipis. La gent senzilla i corrent dels dos pobles prenen contacte personal i afectiu. Al mateix temps ambdues corporacions municipals, en el context de sonores paraules i actes protocolaris, signaven de manera oficial els documents d'agermanament, sempre acompanyats per la música de la nostra banda.

Esta gestió va tindre justa correspondència quan un grup de covarxins, covarxines, comitè i consistori van tornar la visita desplaçant-se a Pinet uns mesos més tard.

Els membres d'aquesta embaixada, allotjats en les pròpies cases dels veïns de Pinet, utilitzant les seues habitacions, compartint taula i estovalla, semblava que eren els antics amics que retrobaven després de temps de llunyania física i espiritual. Van ser tractats com els parents que, de sobte, apareixen per casa il·luminant el record dels bons moments perduts, trencant-se un bon grapat d'anècdotes i detalls afavorits per l'emotiva situació.

ORIGEN DELS AGERMANAMENTS

Se sap que l'agermanament de pobles i ciutats va sorgir quan després de la II Guerra Mundial, el bàndol vencedor i el bàndol vençut parlaven a fi

de posar ordre en la destruïda Europa. Com podem pensar els governants usaven una dialèctica exigua i repetitiva: criminals de guerra, desapareguts, compensacions, reconstrucció, límits geogràfics, repartiment, vidues, orfes, prepotència dels guanyadors...

Alguna persona que desitjava solucions a curt termini, se li va ocórrer inventar un enteniment, un apropament entre les persones que havien sofert les barbaritats de la guerra promoguda per les ocurrències de dictadors i polítics, posant en marxa el desembolicament del desastre terrible que suposaven les secueles de la guerra.

Aleshores, d'amagatotis, amb mitjans senzills, pobles i ciutats francesos i alemanys començaren a fer una tasca d'agermanament donant a entendre que la convivència pacífica partís de les persones, no dels governants.

Pobles que sempre s'havien tingut un odi irracional es van proposar la feina de prescindir de complicades fórmules legals i deixant de racó el Dret Internacional, van curar ferides físiques i psíquiques procedents de la guerra. La conseqüència positiva va ser que es van oblidar els prejudicis nacionalistes i els recents desastres polítics.

L'agermanament va donar una agradable solució. Parlava el cor reclamant pau i serenitat en les relacions. Era com eixir de les caveres i comprovar que els altres eren com ells mateix, sense diferenciacions. Que tenien idèntiques necessitats, i sabent-se iguals, junts podien cercar les solucions a idèntics problemes.

Espanya, sense participar en aquella guerra, també va copiar els agermanaments. Principalment perquè teniem una història de prejudicis i enemistats que ens conduïa massa vegades a enfrontaments, que sempre pagava "poca ropa", o siga el poble pla.

Concienciemos: si volem anar pel bon sender deu haver reciprocitat en l'afecte, el tracte, actes, visites etc, si més no, no dóna fruits el "jumelage". No deixem que cresca herba pel camí de l'amistat.

La gent senzilla pot molt pel fet de sentir com a germans a altres membres d'Europa. Per que siga una realitat cal cultivar-ho.

Un fet palés és aquest almanac editat pels pinetois i que han dedicat un mes als covarxins i covarxines. Gràcies Pinet!